

De Boommeester

Amina Laffet

Yura leefde in een dorpje dat Treemie heette. Het land van de Boommensen. Het grensde aan een magisch meer en een ander dorp dat hij nog nooit had bezocht. Niet omdat hij bang was, want hij was van niets of niemand bang, hij deed gewoon graag dingen in zijn eentje. Hij ging graag vissen en zwemmen in de rivier Tumera.

Vandaag ging dat niet, omdat het te koud was, maar dat weerhield hem er niet van om aan de oever te zitten en naar de eerste vogels te kijken die begonnen waren aan hun zomermigratie.

Hij werd bijna tien jaar en er werd gefluisterd dat hij de volgende Boommeester zou worden. Boommeesters beheersten de bomen en de planten van het woud. De gedachten dat hij dat binnenkort zou leren vond hij spannend.

Het stond op het punt om opnieuw warm te worden, dat zag hij aan de takken van de bomen die tekenen van leven begonnen te vertonen. Hij voelde het ook. Het gefluister van het woud vertelde hem dat de natuur klaar was om wakker te worden. Na een lange winterperiode verwelkomde hij de warmte van de zon.

Binnenkort zouden de Boommensen het begin van het warme seizoen vieren. Dat deden ze door de betoverde symbolen te zoeken. Hij wist niet waar de symbolen vandaan kwamen, maar de kinderen van Treemie hielden van de zoektocht. Het waren er elke keer twee. Vorig jaar waren het rode stokken geweest die muziek maakten. En het jaar daarvoor verschenen er snijwerken van twee haasjes op de lelijkste boom van het woud. Hij was benieuwd wat het bos dit keer voor hen in petto had.

‘Yura!’ De stem van zijn vader klonk luid door het woud alsof de wind er met zijn echo vandoor wilde gaan.

Yura sprong overeind. Was hij de tijd weer uit het oog verloren? Hij haastte zich in de richting van de Grot van Licht en klom op de lelijke boom die hij altijd als opstapje gebruikte. Gelukkig waren Boommensen

sneller dan gewone mensen. Hij kon er altijd op rekenen dat hij zich bijna zo snel als de wind kon verplaatsen.

Voor zijn vader hem weer kon roepen, had hij hem al bereikt. Yura's vader stond voor hun boomhuisje en keek zijn zoon verveeld aan. 'Het is tijd om te eten, en jij hebt je taken nog niet gedaan.'

Yura had aan zijn taken willen starten, maar hij raakte snel afgeleid. Hij was begonnen met het hakken van het hout, maar toen werd zijn aandacht getrokken door het gekabbel van de rivier. 'Ik doe het straks wel, paps.'

Yura leek op zijn vader, hij had dezelfde lichtbruine haarkleur, die zelden voorkwam onder de bewoners van het woud, grote oren, zodat hij alles goed kon horen, en ogen die groter waren dan zijn neus. Een neus die soms groeide, vooral wanneer hij loog. Yura volgde hem naar het boomhuisje en verheugde zich op de maaltijd. Hij had namelijk altijd honger.

Het eerste symbool verscheen in het midden van de nacht toen de bewoners van Treemie lagen te slapen. Alleen één iemand had de paarse verschijning in de lucht gezien en was het licht gevolgd tot aan de monding van de rivier.

Yura had iets zien vallen, omdat het ding een paarse gloed had. Hij kon het echter niet vinden, want het was uitgedoofd bij de landing. Yura knipperde met zijn ogen zodat hij beter kon waarnemen. Dankzij zijn goed zicht merkte hij een paars object in de vorm van een ei tussen de grassprietjes. Hij rende er enthousiast naartoe. 'Ja, ja,' zong hij opgewonden. Het eerste geschenk was van hem. Hij wilde ze dit jaar allebei zelf verzamelen.

Het eitje schitterde toen hij hem in de hand nam. Hij schudde het zachtjes om te luisteren of er iets in zat. Het enige wat het deed was glitter afgeven. Hij probeerde het eitje te openen, maar het lukte niet. Toen hij er hard aan trok spoten paarse glitters in zijn gezicht. Ze kwamen

overal terecht. In zijn ogen, mond en neus. Hij was nu helemaal bedekt met glitters. Omdat hij het ei niet openkreeg, besloot hij terug in zijn bed te glippen en te wachten tot het klaarlichte dag was. Misschien zou hij dan iets wijzer worden.

De volgende dag werd Yura wakker bij het eerste daglicht. Hij hoorde zijn vader al neuriënd in de keuken ontbijt maken en glipte langs hem voorbij. Het paars eitje stak veilig in zijn broekzak. Voor hij goed en wel aan de oever kon zitten hoorde hij een sissende klank. Toen hij opkeek zag hij weer een verschijning, dit keer was het oranje. Yura merkte een geruis op. De andere kinderen hadden het ook opgemerkt. Hij aarzelde geen moment. Het nieuwe symbool was ook voor hem!

Het eitje was niet aan de monding gevallen, maar bij de grote rotsen. Yura rende over de aarde, die niet meer zo hard was door het vrieskoud. Zijn voet werd even opgezogen door de modderige grond, maar die trok hij er snel weer uit. Hij mocht geen tijd verliezen.

Talin, een andere kandidaat voor Boommeester en de jongen waar hij nooit mee mocht spelen, sprong uit een boom en landde voor Yura. Hij keek even achterom en grijnsde sluw naar Yura voor hij wegstootte. Talin mocht hem niet voor zijn.

Yura maakte vaart. Hij stak Talin even voorbij, maar de jongen nam een aanloop, greep een hangende tak vast en slingerde zo naar voren. Yura haalde hem in door zelf gebruik te maken van de boomstammen als opstapjes. De jongens waren zo snel als jachtluipaarden. Yura hoorde het gehijg van de andere kinderen, maar die waren ver achter hem.

‘Hij is van mij!’ schreeuwde Talin. Hij gierde het uit. ‘Je bent een slappeling, Yura!’

Yura negeerde hem. Hij kon de oranje gloed al zien. Het eitje lonkte hem. Dat gaf hem een boost.

Hij sprong op een rots.

Talin schold hem uit, omdat hij hem voorbij had gestoken. Het eitje was binnen handbereik, hij kon de warmte ervan bijna voelen. Hij moest het alleen grijpen voor Talin het kon pakken.

Maar voor Yura zijn arm had uitgestrekt, schoof hij uit. Hij viel hard op zijn knieën en smakte met zijn rug tegen een rotsblok. Talin staakte zijn poging om hem te snel af te zijn en keek hem geschrokken aan. 'Leef je nog?' vroeg hij.

Yura's rug deed pijn, maar hij had niets horen of voelen kraken, en het was een goed teken dat al zijn ledematen nog functioneerden. Hij had nog niet helemaal geknikt, toen Talin vooroverboog. Hij raapte het oranje object op. 'Je had hem bijna,' sneerde Talin. 'Maar niet helemaal.

Yura kwam moeizaam overeind. 'Dat is omdat ik ben gevallen.

Ik was sneller dan jij.'

De andere kinderen, die op het geschenk hadden gehoopt, kwamen toe. Hoewel ze het eitje niet hadden gevonden, bleven ze wel hangen, omdat ze wisten dat Yura en Talin geen vrienden waren.

'Echt niet,' zei Talin gepikeerd. Hij bewoog het eitje krachtig heen en weer. Glitters sproeiden in zijn gezicht. Talin spuugde ze uit. Daarna smakte hij met zijn lippen. 'Hm, dat is lekker.'

Yura baalde dat hij het tweede symbool niet had kunnen bemachtigen. Nu had Talin er een en hij de andere.

'Nu moet ik alleen nog het tweede vinden,' zei Talin.

'Die ga je niet vinden,' reageerde Yura triomfantelijk. Hij haalde het parse ei uit zijn broekzak.

Talin kwam dichterbij en probeerde het van hem af te nemen. Yura duwde hem van zich af. De kinderen die waren gebleven begonnen te joelen. Dit was waar ze op stonden te wachten. Een gevecht. Maar die

zou Yura hen niet gunnen. Hij was geen klein kind meer dat zichzelf niet kon beschermen.

‘Geef hem aan mij,’ zei Talin.

‘Nee.’ Yura sprong van de rots af.

‘Wacht, misschien kunnen we samenwerken.’

Talin landde naast hem. Beide jongens waren even groot, iets waar Yura dankbaar voor was, want hij was als kind heel klein.

Yura besloot dat het verstandiger was om overeen te komen, dan om elkaars ei af te nemen, dus bleef hij staan. ‘Wat stel je voor?’

‘Wat doen deze eieren?’

Yura haalde zijn schouders op. Hij had al geprobeerd om het ei te openen, hij had het zelfs met al zijn kracht op de houten vloer van zijn boomhuisje gesmeten. Het ding was onverwoestbaar.

‘Geen idee. Misschien horen ze bij elkaar?’ Yura stak de paarse ei in de lucht. Talin raakte het met de zijne aan. Beide eitjes gloeiden, maar er gebeurde niets. De jongens klopten de symbolen van het opkomende warme seizoen tegen elkaar, schreeuwden ernaar, schudden en gooiden ze hard tegen de rotsen. Niets.

De jongens weigerden elk om hun ei af te geven, er zat niets anders op dan de handen in elkaar te slaan. Ze probeerden nu al een tijdje om achter te komen wat de eitjes deden. Het was stom, want ze hadden geen aanwijzingen en er was ook geen nieuwe symbool tevoorschijn gekomen.

‘Dit is idioot,’ mopperde Talin.

‘Misschien doen we het gewoon verkeerd.’ Yura ging op de grond zitten. Hij leunde tegen een boomstam en sloot zijn ogen.

‘Dit is niet het moment om een dutje te doen.’

‘Ik ga niet slapen,’ zei Yura. Hij wilde gewoon even de tijd nemen om naar de geluiden van het woud te luisteren. Soms als hij zijn oren goed spitste, dan kon hij de bomen horen praten. Hij had nooit begrepen wat ze hem probeerden te vertellen, maar dit was misschien het moment om hun taal te leren.

Talin snoof. ‘Ik stop ermee.’

Yura voelde iets op zijn hoofd vallen en deed één oog open. Talin had het ei naar hem gegooid. ‘Je mag hem hebben, ik heb wel wat beters te doen.’ Hij nam een aanloop en sprong in de boom. Als een aapje slingerde hij van de ene tak naar de andere tot hij in het dik beboste gedeelte van het woud verdween.

Yura concentreerde zich weer op de natuur. De bomen prevelden dingen die hij niet begreep. Hij ging bijna in slaap vallen toen hij een idee kreeg. Wat als hij de eitjes in de grond stak? De eitjes wilden misschien gebroed worden.

Hij wreef voorzichtig over de eitjes die onmiddellijk begonnen te gloeien, maakte een klein gat in de aarde en begroef ze erin. Hij hoefde niet lang te wachten. Het zand begon te bewegen alsof de eitjes zich in de aarde probeerden te wortelen. Wat er daarna gebeurde tartte zijn verbeelding. Yura’s hart begon sneller te slaan. Een fel licht scheen uit de gewoelde grond en verblindde hem bijna, daarna schoot er een tak uit de grond, die heel traag veranderde naar een dunne boomstam. Paarse en oranje lichtflitsen verstrengelden zich als in een knuffel rondom de snel groeiende takken. De boomstam verdikte voor zijn ogen en groeide traag in een levendige, sterke boom. Yura had nog nooit zo’n mooie boom gezien en hij stond versteld.

Was dit het? Werd hij zojuist uitverkoren om de volgende Boommeester te worden?

